

ната си лодка и отплувалъ съ нея около сто крачки на вжтре отъ брѣга. Тамъ той се спрѣлъ, изправилъ се и следъ като се прекръстилъ съ очи обѣрнати къмъ небеснитѣ висини, хвърлилъ се въ Босфорскитѣ води... И морскитѣ дълбини приели въ своитѣ таинствени прегръдки неговата страдалческа, ала свѣтла душа.

На брѣга се вдигналъ голѣмъ шумъ: веднага пристигнала особена команда отъ близката спасителна станция. Следъ малко извлѣкли на брѣга вече безжизненото тѣло на Бекеръ-бей, безъ признаци на животъ и безъ всѣка надежда за спасение. Той билъ вече мъртавъ.

Такъвъ трагически край на неговия земенъ страдалчески животъ му предсказа още когато азъ бѣхъ въ България презъ 1912 година, когато бѣ плененъ жена му Фатме-Ханъмъ, известна гадачка — ясновидка.

При раздѣлата — тогава азъ щѣхъ да заминавамъ за Русия — тя сама пожела да ми погадае — да ми предскаже бждещето, но азъ я замолихъ по-рано да направи това на нейния мжжъ Бекеръ-бей. Тя се съгласи и извади подъ възглавницата си малка кърпа, въ която бѣха привързани едно малко килимче и една кутия; отъ последната извади 6 разноцвѣтни каменни кубчета голѣми колкото грахово зърно! Тя ги разхвърля върху килимчето и дълбоко съсърдоточена, се замисли дълго надъ тѣхъ... Изведнажъ лицето и се измѣни, пребледнѣ, тя заприлича на нѣкаква безмълвна мумия, на нѣщо не живо; и безъ да повдигне главата си, тя промълви таинствено на мжжа си, че той пази и крие въ себе си нѣкаква дълбока тайна, която и ще го погуби... че той, въ недалечно бждеще ще потъне въ вода... Следъ шестъ години това предсказание се сбждна.

А на менъ предсказа дълголѣтенъ животъ, превишаващъ 100 години! И за споменъ ми подари единъ „амулетъ“, който азъ свято пазя и до днесъ.

*

Изъ завещанието на руския ветеранъ Полковникъ Андрей Золотухинъ — починалъ на 18 януарий 1929 срещу Богоявление въ София.